

răscrucile viilor

Arfy

noapte, nu-mi ascunde somnul
din brațele înnodate de vise
și nu-mi trimite gândul,
ca pe un copil orfan
la răscrucile cerului,
spulberându-mi trăirea
ca vântul colbul
în vârtejurile amiezilor fierbinți -

cu ramuri răsfirat-aplecate
ca un salut din curțile regale
te aștept să vii, fără urme de pași,
ca o negură pe luncă;
să te acopăr
sub coroana întinsă
cu un evantai înflorat
din mâna unei prințese,
să inspirăm mireasma ierbii
și a florilor de câmp
îmbălsămate în licoarea dimineții...

- vântu-mi șuieră în frunze doina,
să-mi mângâie încrestările
de iatagane ale vremurilor
de pe o platoșă medievală -